

om at paase, at de Svenske afholde sig fra Overgreb overfor den danske Fiskerbefolkning, saaledes, at der, hvor danske og svenske Fiskere ligge sammen under vore Kyster, og hvor de første ikke kunne komme til at anbringe deres mindre Redskaber for de sidste større Vaad, viser jeg de fremmede Fiskere ud i en ydre Linie fjernere fra Kysten, uden absolut at forvise dem fra Territoriet (3 Kvml. fra Land). Denne Fremgangsmaade har jeg hidtil fulgt; men da imidlertid den vildfarende Anskuelse er meget udbredt, at Kanonbaaden har den Opgave, at forbyde de svenske Fiskere at drive Fiskeri indenfor Landets Grændser, fremkommer der naturligvis Klager over Fiskeritilsynets mangelfuldt udsørte Tjeneste, og en saadan har t. Ex. fundet Vej til „Syl-landsposten“s Nr. 220. Den sande Marsaa til disse Klager er derimod at søge i den almindelige Overbevisning hos vore Fiskere om Flyndersnurrevaadenes Skadelighed og Nødvendigheden af et Forbud derimod, samt om, at, uagtet det først igjennem Lov kan forbydes de danske Fiskere at bruge dette Redskab, saa indeholder Lovgivningen dog tilstrækkelig Hjemmel til at forbyde de Fremmedes Anvendelse deraf.

Jeg skal ved denne Leilighed henlede Ministeriets Opmærksomhed paa den Uoverensstemmelse, at, medens jeg isølge min Instrux ikke kan negte svenske Fiskere, naar de derom henvende sig til mig med Forespørgsel, Tilladelse til at fiske, hvor de ville, naar de holde sig fra Overgreb mod danske Fiskere, saa forbyder Byfogden i Stubbejøbing de sammesteds om Øster-aaret liggende svenske Sildefiskere at fiske i Ørnsund.

Øster min Opfordring har Ministeriets Konsulent i Fiskerisager i nogle Dage deltaget i Kanonbaadens Togt, for sammen med mig at undersøge nogle af de ovenberørte Forhold.

Hvis ikke andre Forholdsordres maatte indløbe, er det min Agt herfra Sjøfjorden, hvor jeg i Anledning af de her forleden foretagne Torpedosøvelser har tilholdt Fiskerne ikke at sætte deres Sildebegarn paa nærmere betegnede Steder i Dybet, for dels ikke at bestadige Torpedobaadenes Skruer og dels ikke at miste deres egne Garn, atter at begive mig til de nordlige Farvande og derpaa gjennem Lillebelt til Smaalandsfarvandet.

3. Vardenfletth.

Til Indenrigsministeriet.

L.

Chefen for Kanonbaaden „Gauh“. Kjøbenhavn, den 18de Oktober 1880.

Øster Uffendelsen af min sidste Rapport af 26de f. M., Løbe-Nr. 92, affeilede jeg fra Sjøfjorden til Farvandene omkring Anholt, Læsø, Skagen og Frederikshavn samt Fornæs, for endnu engang forinden Kanonbaadens Oplægning at tilse Fiskerierne paa de Steder, hvor der for Tiden kunde findes svenske Flynderfiskere. Ved Anholt og Skagen fandtes dog ingen fremmede Fiskere; derimod laa der paa Grunden N. O. for Læsø en halv Snes svenske Vaade, der dreve Flynderfiskeri med Snurrevaad, men i en saadan Afstand fra Land, at Territorialgrændsen om fornødent nogenlunde vilde være respekteret, og uden at der fandtes danske Fiskere paa Bladsen. Størstedelen af de øvrige ved vore Kyster i Kattegatt fikende Svenskere vare ved Fornæs, men da Veiret var stormfuldt i de Dage, da Kanonbaaden besøilede Farvandet, blev der ikke drevet noget Fiskeri, der kunde give Anledning til Kollisioner imellem danske og svenske Fiskere.

I de første Dage af indeværende Maaned var Kanonbaaden stationeret i Lillebelt, men da jeg her overalt kunde konstatere, at der for Tiden ingen Fjendsforstyrrelser fandt Sted fra tybste Fiskeres Side, begav jeg mig derpaa til Farvandet omkring Møen og Falsler, for at tilse det der stedfindende Sildefiskeri, og hvor jeg tillige under Kanonbaadens sidste Ophold ved den tybste Kyst havde stationeret et Døksfartøi med en Officer og et Par Mand fra „Gauh“, for at søre Tilsyn med de svenske Sildefiskeres Afsærd, over hvilken der tidligere var indløbet Klage til mig. Der har imidlertid ikke iaar kunnet paavises mig noget begaet Overgreb fra nogen af Siderne, og naar der iverigt har været ført Klage fra disse Farvande over den almindelige Tilladelse, som svenske Fiskere have faaet, til at drive Fiskeri overalt i danske Farvande — hvilke Klager endog synes at skulle gjøres til Gjenstand for en Forespørgsel i Folkethinget — saa har, saavidt mig bekjendt, ingen svensk Fisker sat sine Drivgarn i de imalle Sunde og Indvande hernelde, hvori desuden slige Redskaber aldeles ikke passe, hvorimod Dernes